

τερο στα Καμίνια και 'ς αυτό έσυμψώ- νησαν όλοι.

'Αλλά σε λίγο ο Κύρος Σμιθ, που έξακολούθησαν να τον περιποιούνται, ά- νοιξε τα μάτια του.

— 'Αφέντη μου! αφέντη μου! έφώ- ναξε ο Νάβ.

Ο μηχανικός τώρα τον άκουσε. Τον έγνωρίσε... και τον Σπίλεττ... και τους άλλους... και το χέρι του έσφιξε έλα- φρά τα δικά τους.

Και πάλι μερικά λόγια εξέφυγαν από το στόμα του, τα ίδια βέβαια που είχε ξαναπεί και που μαρτυρούσαν ότι κάποια σκέψις έδασάνιζε, και τώρ' άκόμη, το μυαλό του. 'Αλλ' αυτή τη φορά τα κατάλαβαν.

— Νήσος ή ήπειρος; είχε ψιθυρίση. — Και τί μας νοιάζει; έφώναξε ά- κράτητος ο Πέγκροφ. Φθάνει που είσθε ζωντανός, κύριε Σμιθ! Νήσος ή ήπει- ρος; Αυτό θα το μάθουμε ύστερα.

Ο μηχανικός εκούνησε έλαφρά το κεφάλι του, σά να ήθελε να πεί «έχεις δίκη», και ξανάκλεισε τα μάτια.

'Εσεβάσθησαν αυτό τον ύπνο κι' άρ- χισαν άμέσως να ετοιμάζονται για να μεταφέρουν τον Κύρο Σμιθ στα Καμί- νια. Ο Νάβ, ο Χάρμπερτ κι' ο Πέγ- κροφ βγήκαν από τη σπηλιά και πήγαν 'ς ένα ψηλό άμμόλοφο, στεφανωμένο με λίγα δένδρα ραχητικά. Στο δρόμο, ο ναύτης έλεγε και ξανάλεγε:

— Νήσος ή ήπειρος;.. 'Ακούς να συλλογίζεσαι αυτό, την ώρα που μόλις αναπνέεις! Τι άνθρωπος!

Όταν έφθασαν στην κυρφή, έκοψαν από ένα δένδρο άρκετους κλάδους κ' έ- κάμαν μ' αυτόους ένα φορείο, που θα το σκέπαζαν με φύλλα και με χορτόρια. 'Επειτα γύρισαν στη σπηλιά, που τους περίμενε ο Γεδεών Σπίλεττ, προσέχων τον μηχανικό.

Είχε παράση ως μισή ώρα. Στις δέκα, ο Κύρος Σμιθ έξυπνησε από τον βαθύ εκείνον ύπνο, ή μάλλον τη νάρκη. Τα μάγουλά του χλωμά ως τότε, άρχισαν κάπως να χρωματίζονται. 'Ανατηώ- θηκε λίγο, εκύτταξε γύρω του κ' έφάνηκε σά να ρωτά που εύρισκεται.

— Μπορείτε να μάκούσετε, χωρίς να κουρασθήτε; τον ρώτησε ο ρεπόρτερ.

— Ναι, άποκρίθηκε ο μηχανικός.

— Μου φαίνεται, είπε τότε ο ναύ- της, ότι ο κ. Σμιθ θα σάς άκούση καλ- λίτερα, αν φάγη πρώτα λίγη άπ' αυτή την ζελατίνα!

Και του παρουσίασε το πηγμένο ζουμι της φραγκόκτας με λίγο κρέας.

— Φάτε, κύριε Σμιθ, έπρόσθεσε' είναι τ έ τ ρ α .

Ο μηχανικός έφαγε μερικά κομμα- τια του πουλιού και το έπιλοιπο το μοι- ράσθησαν οι σύντροφοί του, καταπεινα- σμένοι.

— 'Ας είνε, έκαμε ο ναύτης, που το μερτικό του δεν του ίκανοποίησε την κεί- να. Θα χορτάσουμε ύστερα στα Καμί- νια. Γιατί πρέπει να ξέρετε, κύριε Σμιθ, ότι εκεί-κάτω έχομε ένα σπίτι με κά- μαρες, με κρεβάττια, με τζάκι και με κελλάρι. Στο κελλάρι μας έχει μερι- κές ντουζίνες αυγά πουλιών, που ο Χάρμπερτ μας τα λέει κ ο υ ρ ο υ κ ο ύ . Το φορείο σας είνε ζτοιμο και, μόλις αισθανθήτε άρκετή δύναμη, θα σάς πάμε στο σπίτι.

— Ευχαριστώ, φίλε μου, άποκρίθηκε ο μηχανικός' μια-δυό ώρες άκόμη, και θα μπορούσαμε να φύγουμε... Μιλήστε τώρα, κύριε Σπίλεττ!

Ο ρεπόρτερ διηγήθηκε τότε όλα τα συμβάντα των ναυαγίων, όσα δεν ήξευρε ο Κύρος Σμιθ.

— Όστε λοιπόν, ρώτησε στο τέλος, με άδυνατη άκόμη φωνή, ο μηχανικός' ώστε λοιπόν δεν με βρήκατε 'ς την άκρογιαλιά;

— Όχι, άποκρίθηκε ο ρεπόρτερ.

— Δεν μ' εκουβαλήσατε σεις 'ς αυτή τη σπηλιά;

— Και πόσο απέχει αυτή ή σπηλιά από την παραλία;

— Ένα μίλλι σχεδόν, άποκρίθηκε ο ναύτης. Κι' όσο άπορείτε σεις, άλλο τόσο άπορούμε και μεις που σάς βρήκαμε έδω-μέσα!

— 'Αλήθεια... αυτό είνε πολύ πα- ράξενο!

— Μα δεν μπορείτε να μάς πείτε τώρα, τί σας συνέβη, από τη στιγμή που σάς πήρε 'κείνο το κύμα;

Ο Κύρος Σμιθ έσυγκέντρωσε της άναμνήσεις του. 'Αλλά λίγα πράγματα ήξευρε. Το κύμα τον είχε άρπάξει από το δίχτυ του άερόστατου. Στην άρχή βυθίσθηκε στο νερό, αλλά όταν ανέβηκε πάλι στην επιφάνεια, μέσα στο μισο- σκόταδο, αισθάνθηκε ένα ζωντανό σώμα να κινείται κοντά του. 'Ηταν ο Τόπ, που είχε πέση στη θάλασσα, για να τον βο- ηθήσει. Σήκωσε τα μάτια, αλλά δεν είδε πια το άερόστατο, που, χαλαρω- μένο από το βάρος αυτού και του σκύ- λου, είχε πετάξει πάλι σά σάϊτα. 'Ετσι βρέθηκε μέσα στ' άγρια κύματα, μισό μίλλι τουλάχιστο μακριά από την ξη- ρά. 'Εδοκίμασε ναγωνισθή, κολυμβών μ' όλην του τη δύναμη. Ο Τόπ τον κρα- τούσε από τα φορέματα. 'Αλλά ένα ισχυρότατο ρεύμα τον άρπαξε, τον έ- σπρωξε προς βορράν και, ύστερ' από μισής ώρας άπεγνωσμένο άγώνα, έβού- λιαζε, παρασύρων στην άβυσσο και τον Τόπ. 'Από τη στιγμή εκείνη, ως τη στιγμή που βρέθηκε πάλι ανάμεσα στους φίλους του, δεν ένθυμείτο άπολύτως τίποτα!

— Και όμως, είπε ο Πέγκροφ, ρι- χθήκατε έξω και βρήκατε τη δύναμη να περπατήσετε ως έδω, άφού ο Νάβ είδε τη πατημασιές σας.

— Ναι, βέβαια... αυτό θα έγεινε... υπέλαβε ο Κύρος Σμιθ σκεπτικός.

'Αλλά 'ς αυτή την παραλία, δεν άπαν- τήσατε άλλον άνθρωπο;

— Όστε ίχνος! άποκρίθηκε ο Γε- δεών Σπίλεττ. 'Αλλά και αν υποθέσω- με ότι κάποιος σάς βρήκε και σάς έσωσε, γιατί να σάς έγκαταλείψει έδω όλομό- ναχο; Θα σάς έτωξε από τα κύματα, για να σάς άφίση να πεθανετε 'ς αυτή τη σπηλιά;

— 'Εχετε δίκη, άγαπητέ μου Σπί- λεττ... Να σου πώ, Νάβ;.. Μήπως έσύ, έτσι, χωρίς να το καταλάβεις;.. 'Αλλά όχι, όχι, δεν είνε δυνατόν!.. Υ- πάρχουν άκόμη μερικές από εκείνες της πατημασιές;

— Μάλιστα, κύριέ μου, άποκρίθηκε ο μαύρος. Και ίσα - ίσα έδω απέξω, πίσω άπ' αυτό το λόφο, 'ς ένα μέρος προφυλαγμένο από τη βροχή και τον άνεμο. Τάλλα θα σβύσθησαν τώρα, μ' αυτή την κακοκαιρία.

— Πέγκροφ, είπε ο Κύρος Σμιθ, κάμετέ μου τη χάρι να πάρετε τα πα- πούτσια μου και να πάτε να ιδήτε αν εφαρμόζονται άκριβώς 'ς εκείνα τάπο- τυπώματα.

— 'Αμέσως ο Πέγκροφ κι' ο Χάρμπερτ, όδηγούμενοι από τον Νάβ, πήγαν να κάμουν το πείραμα, ενώ ο Κύρος Σμιθ έλεγε στον ρεπόρτερ:

— Συνέβη κάτι άνεξήγητο!.. 'Ας είνε, γι' αυτό θα μιλήσουμε άργότερα. Σε λίγο, ο ναύτης, ο μαύρος και το παιδί ξαναγύρισαν.

Δεν υπήρχε άμφιβολία: Τα υπόδη- ματα του μηχανικού εφαρμόζοντο άκρι- βέστατα στ' άποτυπώματα εκείνα. Ο Κύρος Σμιθ λοιπόν είχε άφίση τα ίχνη του στην άμμο.

— Φαίνεται, είπε αυτός, ότι θα περπάτησα έτσι, σαν ύπνοβάτης, χωρίς να το καταλάβω. 'Εκείνο που θέλησα πριν να πωδώσω στη Νάβ, το έπαθα έγώ. Θα ήμουν ζαλισμένος, μισοαναί- σθητος, κι' ο Τόπ βέβαια, με το έν- στικτό του, θα μ' έφερε ως έδω, άφού μ' έβγαλε από τη θάλασσα. 'Ελα έδω, καλέ μου Τόπ!

Ο θαυμασιος σκύλος έτρεξε γαυγι- ζων με χαρά στον κύριό του, που τον έ- χείδε όπως του άξιζε. 'Ηταν πλέον ή βέβαιο ότι άλλη εξήγησις δεν χω- ρούσε κι' ότι στον Τόπ άποκλειστικώς έχρεωστέιτο ή σωτηρία του Κύρου Σμιθ.

Το μεσημέρι, ο Πέγκροφ ρώτησε τον μηχανικό, αν μπορούσαν πλέον να τον μεταφέρουν. Για μόνη άπάντησι, ο Κύ- ρος Σμιθ, με μια μεγάλη, γεμάτη θέ- λησι προσπάθεια, σηκώθηκε όρθιος.

(*Επειτα συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΤΡΕΛΟ ΚΟΥΝΕΛΙ

(Συνέχεια και τέλος* Ίδε σελίδα 89.)

Το Κουνέλι έφυγε τρεχάτο, και σε λίγο ξαναγύρισε μ' ένα σχοινί γερό, χονδρό και μακρό.

— Όρίστε, είπε στον Κροκόδειλο, πιάστε σεις τη μιάν άκρη' έγώ θα κρα- τώ την άλλη.

Και προχρηματικώς, κρατώντας την άλλη άκρη του σχοινού, άπομακρύνθη- κε από το ποτάμι, πήγε στο δάσος, βρή- κε τον 'Ελέφαντα και του είπε:

— Όρίστε! πιάστε σεις αυτή την άκρη. 'Εγώ πάω να πιάσω την άλλη.

Κ' έφυγε. 'Αντί όμως να πάη να πιάση «την άλλη», που την κρατούσε δά ο Κροκόδειλος, πήγε και κρύφτηκε μέσα στη φτέρη, πίσω από τον μικρό του λόφο, που ήταν στην μέση άκριβώς του διαστήματος, που έχωριζε τους δυό αντιπάλους.

Το διάστημα αυτό ήταν άρκετό, σχε- δόν ως είκοσι μέτρα, όσο δηλαδή ήταν και το σχοινί. Και ούτε ο 'Ελέφας έ- βλεπε τον Κροκόδειλο, ούτε ο Κροκό- δειλος τον 'Ελέφαντα' αλλά καθένας ένόμιζε ότι είχε αντίπαλο τον Γιαννάκη.

Τότε αυτός, από τον κρυφώνα του, τους έφώναξε δυνατά:

— Προσοχή! Μόλις άκούσετε το σύνθημα, να τραβήξετε μ' όλη σας τη δύναμη! Σας το ξαναλέω όμως και να ξέρετε, ότι ή δύναμή σας είνε μηδα- μινή μπροστά στη δική μου και θα σάς νικήσω!

— 'Ελα τώρα! πές το σύνθημα και θα το ίδουμε! άποκρίθηκε ο Κροκόδειλος.

— Άρισε τώρα τα καυχήματα! εί- πε συγχρόνως και ο 'Ελέφας.

Όστε αυτός άκουσε τον Κροκόδειλο, ούτε εκείνος τον 'Ελέφαντα. Ο Γιαν- νάκης

«Δεν σάς τάλεγα έγώ;» (Σελ. 95, στ. β').

νάκης όμως που ήταν, καθώσ'είπαμε, στη μέση, τους άκουσε και τους δυό. Και μόλις κρατώντας τα γέλια, ξαναφώναξε:

— Καλά! καλά!.. Λοιπόν, έτοιμοι;.. Έ μ π ρ ό σ !

Τους έδωσε έτσι το σύνθημα κι' άμέ- σως ο 'Ελέφας άρχισε να τραβά. Το ίδιο κι' ο Κροκόδειλος. Στην άρχή έ- λαφρά, σιγά, μαλακά. 'Επειτα όμως, ολοένα δυνατώτερα. Και δός του για να παρασύρη ο ένας τον άλλον, και δός του, αλλά που! Του κάκου έβχζαν

όλη τους τη δύναμη, τόσο πιά, που έ- χασαν, όχι μόνον την άναπνοή τους, αλλά και τη γαλήνη τους και την άτα- ραξία. Ο χοντρο- 'Ελέφας μάλιστα έκανε τέτοιο άγώνα, ώστε πολλά δένδρα, που τα κούνησε χωρίς να θέλη, έσπασαν από το βάρος του. Ο Κροκόδειλος πάλι είχε πέση στο ποτάμι κ' έκανε τόσο παράφορα κινήματα, ώστε το νερό άναστατώθηκε κ' έχό- ρευαν από την τρικυ- κυμία ή βαρκοϋλες των ψαράδων, που είχαν ρίξη τα δίχτυά τους εκεί - κοντά.

'Εννοείται, ότι κα- θένας από τους δυό δυνατούς αντιπάλους, νομίζων πως έχει να κάνη με τον Γιαννά- κη, άπορούσε πολύ για την ανέλιπτη άν- τίστασι που εύρισκε και προσπαθούσε να την νικήση. 'Ηταν πια ζήτημα φιλοτιμίας. Και θα τραβούσαν έτσι ως τη συντέλεια του κό- σμου, χωρίς να κατα- δεχθώ να υποχωρήση ούτε ο ένας, ούτε ο άλλος, αν δεν συνέβαι- νε κάτι τι, που έπρεπε κανείς να το περιμένη: 'Από τα πολλά τρα- βήγματα, στο τέλος κόπηκε το σχοινί.

Ο 'Ελέφας τότε ξα- πλώθηκε χάμω και κυ- λίσθηκε δέκα βήματα προς τα όπίσω, ενώ ο Κροκόδειλος, με την τούμπα που πήρε, λίγο έλειψε να σπάση την ούρά [του στην άλλη όχθη του ποταμού!]

Στον κρυφώνα του, ο πονηρός ο Γιαν- νάκης έδακρυζε από τα πολλά γέλια κ' έτριβε τα χέρια του, δηλαδή τα πό- δια του, από τη χαρά. Και άμα είδε το αποτέλεσμα, έτρεξε ίσα στον 'Ελέφαν- τα, που τον βρήκε σε κακή κατάστασι, καταϊδρωμένο, με καταϊδασμένα τ' αυ- τιά, ναγωνίζεται για να σηκωθή.

— Τα είδατε, κύριε 'Ελέφαντα; του έφώναξε' δεν σάς τάλεγα έγώ; Νά, αν δεν έσπαζε το σχοινί, βεβαιοτάτα που θα σάς έσερνα επάνω μου. 'Ελπίζω, ότι θα πάψετε τώρα να καυχάσθε για τη δύναμή σας. Χαίρετε, κύριε Μακροπροδοσίδα!

Ο γίγαντας του δάσους αισθάνετο τόση ταπεινώσι για την ήττα του, ώστε δεν βρήκε να πεί λέξι.

Τότε ο Γιαννάκης έτρεξε στον Κρο- κόδειλο.

— Ούά, κύριε 'Αμφίβιτε! του έφώ- ναξε. Είδατε πως, αν το καλήσχοινο

βαστούσε άκόμη λίγο, θα σάς έβγαζε από το ποτάμι σας και θα σάς ανάγκα- ζα να τρέξετε σε μένα, πολύ γρηγορώ- τερα άπ' ό,τι θα έπιθυμούσατε; Πεισθή- τε τώρα, ότι ή δύναμις και το μπόι είνε δυό πράγματα διαφορετικά. Χαίρετε, κύριε Μακρομούτρη!

Ο Κροκόδειλος έπρασίνισε άπ' το θυμό του. 'Αλλά νικημένος κι' αυτός,

«Ο 'Ελέφας ξαπλώθηκε χάμω και κυλίσθηκε...» (Σελ. 95, στ. 6').

ταπεινωμένος σαν τον 'Ελέφαντα, δεν είπε λέξι. Έκαμε μόνο μακροβούτι στο ποτάμι, για να κρύψη τη ντροπή του... (Emile Pech] ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΔΗΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΔΙΠΛΟΣ ΠΟΝΟΣ

(Διασκευή) Για να κόψη ένας χωριάτης Μιά καλιά βελανιδιά, Σφήνες κάνει άπ' τα δικά της Μεγαλύτερα κλαδιά...

— «'Αχ, διπλά πονώ, που σφήνες Μούχων κάνει τά παιδιά, Της Μανούλας τους μ' έπεινες Νά ξεσχίσουν την καρδιά!»

ΚΟΤΣΥΦΙ ΚΑΙ ΚΟΡΥΔΑΛΟΣ

— Για που με τόσο κέφι Κοτσύφι μου; «—Στά νέφη... Και Σύ, κορυδαλέ μου, Χαμοπετάς, καλέ μου;»

— Οαρρώ, μικρά δεν έχεις Και στά... ψηλά μου τρέχεις! Μά όποιος παιδάκια τρέφει... Πιά δεν ζητάει τά νέφη!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

(*Γνωστό, πόσο ψηλά πετάει ο Κορυδαλές κελαιόδοντας γλυκά και φαιδρά, μα όσο δεν έχει μικρά.—Σ. Π.

Η ΒΕΝΤΕΤΤΑ

[Μυθιστόρημα υπό Α. FERGUSON]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

"Εδειχνε μιά εκπληξή, που ήταν βέβαια προσποιητή.

— 'Αλήθεια; είπα εγώ, σά να τον πιστεύω. Κ' έρχεσθε να ιδήτε τον πατέρα μου;

"Η εκπληξή του Βάρθου μεγάλωσε και τώρα εφάνηκε πιδό αληθινή.

— Μά νομίζω ότι ο σινιόρ πατέρας σας δεν είν' εδώ! εφώνασε. Λέπει στην πόλι. Νόν ε βέρο; (*)

"Ο ξένος μιλούσε πολύ άσχημα τά άγγλικά και με μιά ιταλική, σικελική προσφρά, ακόμη πιδό κτυπητή από την προσφρά του Φραντζέσκου.

— Ναί, αλλά τον περιμένω από στιγμή σε στιγμή. Θα γυρίση σήμερα με δυό-τρεις φίλους του. "Αν θέλετε να περιμένετε λίγο, νομίζω ότι θα μπορέσετε να τον ιδήτε.

Αυτό ήταν αρκετά άληθινό κ' εβιάσθηκα να τó ανακοινώσω, με την ιδέα ότι θα είχε καλό αποτέλεσμα. Ο Βάρθος εξαφνα μπορούσε να σκεπθώ, ότι θάταν φρονιμώτερο να φύγη...

Την στιγμή εκείνη, ο αδελφός του Τομάζος, ανήσυχος, κάτι του είπε στ' αυτί, που δεν τάνουσα. Και ο Βάρθος τού άποκρίθη με άποτομο τρόπο, ιταλικά:

— Δεν έχει να κάνη! Μπορεί και ναργήση ώρες. "Εχουμε όλο τον καιρό να κάμωμε μεϊς εκείνο που θέλουμε!

Χάρη στα μαθήματα τού Φραντζέσκου, και προπάντων στην πρακτική που έκανα μιλώντας μαζί του ιταλικά, ή μητρική γλώσσα του Βάρθου Μπαρμπούτζη μου ήταν τώρα πιδό εύνόγη από τάθλια άγγλικά του. Κι' ή άπάντησις που έδωσε στον αδελφό του, δηλωτική των κακών του σκοπών, μ' έκαμε νανατριχιάσω.

"Υστερα, ο άνθρωπος με τó σημαδιακό χέρι έστράφη 'ς έμέ. Προσπάθησε να μετριάση την άγρία έκφρασι του προσώπου του μ' ένα μορφασμό σά χαμόγελο.

"Ο Βάρθος άνοιγε ακόμη και τά ντουλάπια..."

λο' και τó άποτέλεσμα ήταν άπαισιο. — "Α λ τ ρ ο ! (*) είπε' δεν ήλθαμε σήμερα να έπισκεφθώμε τον κύριο πατέρα σας. Γυρεύουμε ένα πατριώτη μας, που μένει μαζί σας, τον Φραντζέσκο Καζάλε. "Ηλθαμε έπιτηδες από την Σικελία για να τον ιδώμε.

— "Εκάματε πολύ καλά, άποκρίθηκα εγώ, κι' αυτό δείχνει πόσο τον αγαπάτε. "Αλλά...

— Δεν μάς περιμένει, ξέρετε! με δέικοψε ο Βάρθος' είνε γι' αυτόν μιά μεγάλη, πολύ μεγάλη εκπληξή. Και βιαζόμαστε να τού την κάμωμε, σινιόρ. Σάς παρακαλώ, όδηγήστε μας 'ς αυτόν γρήγορα! Που είνε;

Τό χαμόγελο του σημαδιακού ανθρώπου, είχε γίνη διαβολικό.

Εύτυχως θυμήθηκα, ότι ο Φραντζέσκος είχε προδοθή μόνος του με τή σικελική του εκείνη αναφώνησι (γ χ ο υ ά ρ ν τ α λ ά γ κ ά μ π α), που την υπεδέχθηκα από κάτω ένα γέλιο φριτό. Δεν έπρεπε να πώ φέμματα.

— Ναί, άποκρίθηκα' πρόόλιγου ο Φραντζέσκος ήταν μαζί μου εδώ' περιμέναμε να ιδώμε ποιός ανέβαινε. "Υστερα όμως, τή στιγμή που κάποιος από σάς έπεσε, εκύτταξα δίπλα μου και δεν τον ξαναείδα.

"Ηταν ή άλήθεια, με κάποιους περιορισμούς, με τής αναγκαίης επιφυλάξεις. "Ηθελα να τούς δώσω να καταλάβουν, ότι ο Φραντζέσκος τούς εγνώρισε κ' εκρύφθηκε, αλλά ότι εγώ δεν ήξερα άπολύτως τίποτε και θεωρούσα κάτι τυχαίο ή ανεξήγητο για μένα την εξαφάνισι τού υπηρέτη μας. "Ηλιπιζα μ' αυτό,

ότι άμα έψαχναν παντού και δεν τον εύρισκαν πουθενά, θάμπκιναν πάλι στη βάρκα τους και θα πήγαιναν από κεί που ήλθαν.

Πρέπει να όμολογήσετε, ότι ήταν πολύ τεχνικό, πολύ διπλωματικό, για ένα παιδι δεκατριών μόλις έτων, που ήμουν τότε, και τώρα που τó ξαναθυμούμαι, θαυμάζω κ' εγώ ο ίδιος πώς τó σοφίσθηκα έτσι καλά.

— Να πάρ' ο διάβολος τον άλλον! έβλαστήμησε στη γλώσσα του ο Βάρθος' έπροδούθηκα! Μερίσθηκε τον κίνδουνο και πήρε τά μέρη του. Δεν θά

(*) "Ιταλ. «κάθε άλλο!»

τον βρούμε άνόποπτο, όπως λογαριάζαμε!.

"Υστερα, με τó άπαισιό του χαμόγελο, που τó είχε άφίση μιά στιγμή, έστράφη πάλι σε μένα.

(Επειτα συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Ζ'. — ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΣΟΥΤΣΟΣ

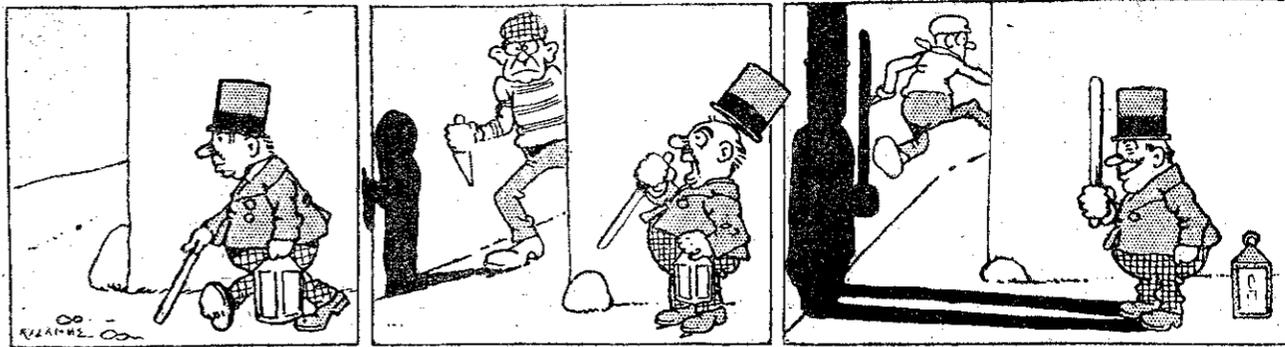
[Αδελφός του κ. Γ. Ισοκοπούλου]

"Ο 'Αλέξανδρος Σούτσος εγεννήθη εις την Κωνσταντινούπολιν τó 1803, εκ τής μεγάλης φαναριωτικής οικογενείας των 'Ηγεμόνων. Πατήρ του ήτο ο Σπαθάριος Κωνσταντίνος Σούτσος, άνθρωπος εύγενής και πολύ ανεπτυγμένος, μητήρ του δέ ή λογία αδελφή του ποιητού 'Ιακώβου Ρίζου Νερούλου. 'Εκ των αδελφών του, ο Δημήτριος έφονεύθη νέος εις τó Δραγατσάν με τον 'Ιερών Λόχον, ο Παναγιώτης υπήρξεν ο ποιητής τον όποιον θά έδωμεν κατόπιν, και ή Αικατερίνη διεκρίθη ως λογίς, μεταφράστρις και ποιήτρια. 'Αφού έτελείωσαν τά εγκώλια εις τó Γυμνάσιον τής Χίου, οι αδελφοί Σούτσος έστάλησαν εις τó Παρίσι, δια να συμπληρώσωσιν τās σπουδάς των ' άλλ' εκοαγείας τής 'Ελλ. 'Επαναστάσεως, κατήλθον εις τήν 'Ελλάδα και ο 'Αλέξανδρος μετέβη εξ αρχής εις τó Ναύπλιον. 'Εκει ήρχισε να δημοσιεύη τά ποιήματά του, σατυρικά κυρίως, διότι ο 'Αλέξανδρος Σούτσος ήτο προπάντων έξοχος σατυρικός. 'Εκτός των σατυρών, πολιτικών και κοινωνικών, όριμμένων, οι όποιοι τó έστοίχισαν, και έπι Καποδιστρίου εις τó Ναύπλιον, και έπι 'Οίωνα εις τās 'Αθήνας, παντοίας καταδιώξεις, εκπατρισμοί και φυλακίσεις, ο 'Αλέξανδρος Σούτσος έγραψε και ποιήματα πατριωτικά. 'Εκ των γνωστοτέρων του είνε «'Η Τουρκομάχος 'Ελλάς» και «'Ο Περισπασμός». επικολυρικά. 'Εκτενή, των όποιων πλείστα άποσπάσματα οι φίλοι μας γνωρίζουν από τ' "Αναγνωσματάρια των σχολείων. Καταδιωκόμενος πάντοτε, ο ποιητής απέθανε πύμπτοιχος εις τήν Σμύρνην τó 1863. "Αλλά μετά 14 έτη, να όσατά του μετεφέρθησαν εις τās 'Αθήνας, όπου έτάφησαν μετά πάσης τιμής.

Εις τον παλαιόν χιτώνα.

Φιλοσοφεί!... Μη λυπήσαι; Φόρημά μου γηραλέον! Είχονεν την έποχην μου, "Ημουν νέος κ' ήσουν νέον. Πλήν ή πρώτη καλλονή σου, "Η νεότης σου, δεν έζη Κ' εγηράσαμεν μαζί! Μη νομίσης πολύν χρόνον Πώς μ' έμε θά τυραννήσαι. Και ήμέρας μη φοβήσαι. Μερυμμένας με χαλάσας, Με βροχάς και τρικυμίας... Τους περισπασμούς τού βίου, Τόν ζυγόν τής κοινωνίας, Βαρυνθείσα ή ψυχή μου, "Η τόν τάφον θά εκλέξημ. "Η τά βάθη τής ερημου. "Ηθελα, —σάν άποθανώ,— Εις τούς κλάδους γηραλέας Μελαγχολικής ιτέας, Εις τó μηνήμα μου πλησίον, Φίλος μου να σ' άποθέση. Κι' αν κανένα να περιόση "Απ' την ερημον συμπέση, «Ποιητού—εϊπέ τον—ήμουν -Αχιλλίδατος χιτών. "Εγώ ζώ κ' ή πέτρα κρύπτει Και την μνήμην του κ' αυτών!

Η ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

"Επειδή 'εξ αιτίας του άποκλεισμού, οι δρόμοι δεν φωτίζονται πολύ, ο κύριος Λάμπρος γυρίζει τή νύκτα στο σπίτι του κρατώντας ένα φανάρι. Τό φως του τον καθοδηγεί τώρα σε μιά ερημη και κατασκοπτική συνοικία, όταν εξαφνα, εκεί στη γωνία ενός δρόμου, βλέπει έντρομος την σκιά ενός

λαοποδύτη, που παραφυλάττει με μιά κάρτα στο χέρι. Δυστυχία του τού κύριου Λάμπρου! "Ο λαοποδύτης θά τού πάρη και τó πορτοφόλι του και τó φανάρι του. —"Αλλά όχι! Τό φανάρι θά σώση τó πορτοφόλι. "Ο κύριος Λάμπρος που τού ήλθε μιά φαινή ιδέα, άφίνει από πίσω του τó φανάρι, στέ-

κται εις προσοχήν και ύψώνει τó μαστιούνι του... Μιά πελωρία σκιά φρουρού χαροφύλακος σχηματίζεται τότε στον τοίχο. "Ο λαοποδύτης την βλέπει και... όπου φύγη φύγη! Είνε ή σκιά τού Νόμου που προστατεύει. Και ο κύριος Λάμπρος φθάνει στο σπίτι του σώος, άβλαβής, χαρούμενος και υπερήφανος για τó στρατήγημά του.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΧΡΥΣΑΛΛΙΔΕΣ

ΕΝΑ ΔΕΝΔΡΟ

"Ηλιος άκτίνα δεν τó έδλεπε τó μικρό, τó άφυλλο δενδράκι τής σκοτεινής αύλης' μόνο του εφύτρωνε, κατάμονο, δίχως κανένα στήριγμα, κανένα ξύλο, κανένα καρτί για ν' άρπαχθή. Μονάχο, λυπημένο, ασθενικό, εσήκωνε ψηλά τά κλωνάκια του κ' αντίκρυζε από πάνω ένα κομμάτι τ' ουρανού, που ο ήλιος, γράζοντας τόν δρόμο του, δεν περνούσε ποτέ από κεί—μα ήταν τόσο, τόσο ψηλά, που τó έπιανε ζάλα. Γύρω του ύγροι τοίχοι, σαν κανενός ερημου πύργου' κοντά του ψυχή ανθρώπου δεν είχε φανή, κρυμμά καρδιά δεν τού είχε χαρίσει την καλωσύνη της, κανένα μάτι δεν τó είδε σιγά-σιγά να μεγαλώνη. Που άκι, δεν εκάθησε 'στα κλαδιά του να ψάλλη την άνοιξη' τó φθινόπωρο, που έμίτευαν τά τρομαγμένα κοπάδια, άκουσε ποτε-ποτε κανένα φτεροκόπημα, άλλ' όσο να στρέψη ψηλά, τó πουλάκι είχε χαθή' που να τó ιδούν εκεί, χωμένο μέσα 'ς τούς στοιβαγμένους εκείνους όγκους! Φθινόπωρο παντοτεινό γύρω του, φθινόπωρο παντοτεινό στην ψυχή του, φθινόπωρο παντοτεινό και 'ς τήν καρδιά του. Κάποτε εβγήκαν μερικά σκουλήκια και έγλυφαν τής ρίζες του και κείνα, και έτρωγαν τον κορμό του. Τάδλεπε τó δενδράκι και έλεγε: «Αυτά δεν θά 'μωρέσουν να ιδούν τον ήλιο ποτέ!» "Αλλά μήπως και αυτό θά μπορούσε; Κάποτε-κάποτε, σαν όνειρο μακρινό και λησμονημένο, τού ήρχετο ή ιδέα, ότι θά ξεπεταξή άπ' τά μαρμασμένα εκείνα βάθη, θ' άφίση πίσω του τήν ύγρη πνοή τής σκοτεινής του φυλακής και τής σιωπηλής άράχνης, θ' αντίκρυσθ τόν ήλιο, θά καμαρώση τά σύννεφα, θά χαιρετήση τά πουλιά...

Μά γρήγορα τó έπιανε ή προτερινή λύπη του και ούτε τó πίστευε αυτό πιά, καθώς εζάρωνε πάλι, μακρού από τις καταγιγίδες που ετάραζαν τον ουρανό, μα και μακρού άπ' τó φως, που τον πλημμυρούσε.

"Αναρίθμητα τέτοια δενδράκια, σε άναρίθμητες μεριές τού κόσμου, φυτρώνουν από κάποιον άπορριγμένο σπόρο, αναβαίνουν, ζούν λίγο και πεθαίνουν, γέρνοντας 'στη γη τά μαρμαμένα τους κλαδιά. "Εκείνο όμως είχε τήν ετυχητία κάποιος να τó ιδή, κάποιος, που ή τ' ύ γ η τον έφερε από εκεί, και να τó πάρη, άκέραιο όπως ήταν, να πάρη άλλο να τó φυτέψη. Μακάρι να τήν είχαν όλα αυτήν τήν ετυχητία! "Εοριζόόλησε βαθιά, έσειξαν ή ρίζες του παχειούς βάλους, έγεινε ψηλό, άκλόνητο, εχαιρέτιζε τά μεγαλύτερα δένδρα τριγύρω του, έλαμπε 'στο ήλιου τó φως, έμούσκευε από τή βροχή, τώδερνε τó χαλάζι, τó λυγίε τó βορριάς, τó φοβέριζαν ή σπαθίες τού κεραυνού, τώπνιγε ή πάχνη, κ' ή κορυφή του εφάνταζε σαν κατάρτι καραβιού χωμένο κάτω από τó κύμα, για να ξαναπροβάλλη όμως πάλι άπειραγχη όπως πρώτα. Πράσινο, φυλλωμένο, άδάμαστο. Χαϊρόντανε τή ζωή και τή ρουφούσε από παντού' από τó διάφανο νερό, που γλουγουλούκιζε 'ς τής ρίζες του, από τó φως, που τó γαίδευε, από τόν άέρα, που τó λίκνιζε 'ς τά φτερά του.

Πέρασε καιρός, τó δένδρο ψήλωσε, αντίκρυσε τά μακρινά καμπαναριά και τής μακρινές κορφές' και μέσα σ' όλα έκείνα και τó στόμα τού παλιού καστελιού' τó δένδρο έτριξε, μόλις τó αντίκρυσε από πάνω ως κάτω, δίχως να ευσά ούτε πνοή' τó στόμα εκείνο ήταν σαν τó στόμα τού θανάτου, μαύρο, σκοταδερό, κ' όμως κάτι ζυπνούσε μέσα 'ς τó δένδρο.—

Μήπως; — "Α, όχι ποτέ, ούτε να τó σκεπθώ ότι ήθελε να ξαναγυρίση σ' εκείνο τó σκότος. Μά γιατί λοιπόν να τούρθη, αυτός ο τρόμος;—Γύρισε άλλοσ' τά κλαριά του κ' έμεινε άκίνητο και συλλογισμένοι κάτω από τον ουρανό. "Εβγήκε πάλι τήν άλλη ήμέρα ο ήλιος και πάλι ξανάνοιξε τó μαύρο εκείνο στόμα που 'ετον φάρυγγά του θραιναν ή άράχνης σιωπηλές. Τί να ζητούσε εκείνο τó στόμα; "Ηταν σαν στόμα μάννας, που ήθελε να ειλήση ένα άρπαγμένο τής παιδι, ή σαν ένα στόμα άχόρταγο, που ζητούσε, δίχως να δίχη κανένα ψεύτικο στόλισμα, να καταπιή μόνο; Πάλι τó δένδρο έμεινε άκίνητο κάτω άπ' τον ουρανό, συλλογισμένο, με κλαδιά γυρτά...

Μέρα με τήν ήμέρα, συνήθισε να βλέπη τó κάστρο και να τού στέλλη χαιρετίσματα, άρχισε να τó σκέπτεται και να τó παρατηρή όλη τήν ώρα 'στην αρχή ρωτιούνταν και μόνο του: «Μά γιατί θέλω να τó κυτάζω;» "Υστερα όμως δεν είχαν μαμιά άξία για κείνο ούτε τά πολύχρωμα φυλλώματα, ούτε των πουλιών ή λαλιά, ούτε όλη ή γαλήνη, που άπλώνετο τριγύρω,—λές για να τó κινή ν' άφίση τούς συλλογισμούς του. Τό κάστρο του! Τό κάστρο του! Τίποτ' άλλο πιά. Ζήλευε πάλι τά πουλιά, που πετούσαν, μά τά ζήλευε τώρα γιατί δεν είχε κ' αυτό φτερά τά φύγη μαζί τους. Μέρα με τήν ήμέρα, άρχισε να μαραίνεται' ο κηπουρός τó κύτταζε, τó ψηλαφούσε, τó ζουλούσε, δεν μπορούσε τίποτα ν' ανακαλύψη. "Ηταν μιά άρρώστεια πολύ περιεργή... Είχε μείνει πάλι μόνο κοντά στ' άλλα. Σε κανένα δεν τολμούσε να 'πή ένα τόσο τρελλό μυστικό, καθώς μιλούσαν εκείνα τή βουερή τους όμιλία στον άνεμο. "Εγείρε μόνο του μιά μέρα και

σωριάσθηκε χάμω 'στη χλόη, που έσφυζε ή ανοιξιάτικη ζωή και έβλεπε που τραβούσαν από πάνω του όρθά τα πράσινα κλαριά, πάντα προς τα ψηλά...

'Αναριθμητα δενδράκια ζύν και πεθαίνουν σ' ένα μικροκλιματικό κατέλλη. 'Αν είχαν την δική του τύχη, την δική του ευτυχία!..

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΠΡΟ 40 ΕΤΩΝ

(Αναδιφήσεις του 'Ανανία)

Τί γέλια!.. τί γέλια!.. Η Διάπλασις μου επέταξε προχθές εις τό τραπέζι ένα σωρό γράμματα και μου έιπε γελώντας:

— Διάβασε, διάβασε να ιδής τί έπαθαν τα παιδιά μας με τας 'Αναδιφήσεις σου!.. 'Αρχισα να διάβάζω με περιέργεια. Τό πρώτον όμως από τα γράμματα αυτά, με την υπογραφήν της Παναχαΐδος, δέν έμαρτυρούσε κανενός είδους πάθημα. Τό καλό κορίτσι γράφει απλάως στη Διάπλασι:

«Ο 'Ανανίας που όλο ξαναεινώνει, (— ευχαριστώ πολύ!)— ενίκησεν όλους. Πρώτα, μόλις ελάμβανα τό φυλλάδιο, εδίαβαζα την 'Επιστολήν του αγαπητού κ. Φαίδωνος. Τώρα, — και δέν τό λέγω διά να υποτιμήσω την άξίαν των 'Αθηναϊκών 'Επιστολών, — πρωτοδιαβάζω την Διάπλασιν από 40 έτών.

'Αχ, τί ώραίο που είνε να βλέπης εκεί ανθρώπους, που κατέχουν σήμερα μεγάλας θέσεις και να σκέπτεσαι, ότι θα έλθη ίσως μια μέρα και ή σειρά σου να διηγηθής και για σένα ο 'Ανανίας (ο άθάνατος) πώς έδρασε εις την Διάπλασιν, διά να τό διαβάσουν τα παιδιά του μέλλοντος! Μά δέν είνε ώραίο; 'Εγώ τουλάχιστον, θα μ' ευχαριστούσε πολύ, αν έβλεπα μετά 40 έτη να με γράφουν εις την Διάπλασιν ως κάτι τί.» 'Ε, καί ποιόν δέν θα τόν ευχαριστούσε;...

Αλλά και τό δεύτερον γράμμα που έπιασα στο χέρι μου, υπογραμμένον από τόν παλαιόν μας συνεργάτην κ. Νικ. 'Ιγγλέσην, δέν εδικαιολογούσε καθόλου τα γέλια της Διαπλάσεως. 'Απεναντίας μάλιστα...

«...Ο 'Οδηγός της 'Ελλάδος, — γράφει ο αγαπητός μας φίλος, — με απομακρύνει τώρα από κάθε άλλην πνευματικήν ένσυχόλησιν εν τούτοις παρακολουθού τον τύπον, παρακολουθώ και τας σπουδάς των τέκνων μου, που από τα όλίγα έκλεκτά τους βιβλία είνε και ή Διάπλασις. Είς τό τελευταίον λοιπόν φύλλον, υπό τόν τίτλον «Η Διάπλασις πρό 40 έτών», είδα και τα περιεχόμενα του 2 τεύχους του α' έτους, μεταξύ των οποίων και δύο στιχογραφήματα μου!

θυσιασθέντα εις την ευγενή άποστολήν του, τόν άληθώς εργασθέντα εις τήν παιδαγωγίαν και διαμόρφωσιν των 'Ελληνοπαίδων, όσον όλοι όμοι οι των παιδων άγωγεις και διδάσκαλοι...»

Μαζύ με τό ώραίον και συγκινητικόν αυτό γράμμα, ο κ. 'Ιγγλέσης στέλει και δύο άνέκδοτα ποιήματά του, τα όποια άνέσπυρε, λέγει, από τό παλαιόν του χαρτοφυλάκιον, ληρομηνημένα έργα της χρυσής του ηλικίας. 'Αντιγράφω εδω τό ένα:

Η ΠΑΤΡΙΚΗ ΟΙΚΙΑ

Στην άκρην του χωριού, μικράν, μακράν έχει, Που όσμήμα κελάρχει—άθώου ποταμού, 'Εκει έν άστρον χύνει τό φώς του τό γλυκό, 'Εκει πτώχη καλύβη, — άς ζήσωμεν όσο!

'Εκει καρδιά δύο που πάλλον δι' έμέ, Στοιχής κι 'αγάπης, πλήρης; ή μήτηρ κι' ο πατήρ. Σύ πρώτος σύντροφός μου υπήρξες, ποταμέ, Και σύ τα βήματά μου ώδήγησες, ώ άστήρ.

'Εκει άκόμα κείται ή πρώτη μου κοιτίς Που έμαθα την πρώτην να βάλω προσοχή. 'Εκει, πιστέ μου σκέλε, ο τόπος που πατείς, Με εύθυμα παγνίδια, άχ, τώρα δέν ήζει!

Ναι, αλλά τώρα αρχίζουν τα γέλια... Καλά μου ειπε ή Διάπλασις! Και να πρώτα — πρώτα ο αγαπητός μας Ουράνιος Θεός, ο όποιος έλυσε τό Αίνιγμα του 2ου αριθμού (Πύλη—όλη) και... ζητεί να του στείλωμεν ως δώρον την «Μάναν του Γενιτσάρου» του κ. 'Αντωνιάδου! Ο φίλος μας, βλέπετε, δέν εκατάλαβε ότι την έπήρε άλλος... πρό 40 έτών!

Να και ο 'Αλέξ. Γ. Χατζ., ο όποιος λύει επίσης τό Αίνιγμα, λύει και τό Πρόβλημα των μύλων (6 δι.), άλγεβρικός μάλιστα, άλλ' αυτός τουλάχιστον χωρίς να μάς γυρεύη δώρα.

'Αμ ή 'Ελληνική Φιλοξενία, Κερκυραία, ός φρίνεται, που άπορεί πώς είνε δυνατόν νάντιπροσωπεύη εις την Κέρκυραν την Διάπλασιν ο πρώην βουλευτής κ. Τριβυζάς, δηλαδή ένας πεθαμένος; 'Τό ξεύρω πολύ καλά, προσθέτει, ότι ο κ. Τριβυζάς απέθανε πρό έτών!

πετε, νομίζει ότι 'Υπουργός της Παιδείας είνε ακόμη ο 'Ανδρέας Αύγουστίνος, μακαρίτης και αυτός από είκοσαετίας!..

Μά προσέχετε, παιδιά μου, προσέχετε! 'Αν είνε να παίρνετε τοίς μετρητοίς, θέλω να πώ ως σημερινά, ως σύγχρονα, τα συμβάντα πρό 40 έτών, που διαβάσετε εις αυτήν την στήλην, — καλημέρα γι' αύριο, νάφου και άποφάγαμε, πάρε με στο γάμο σου να σου πώ και του χρόνου!

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Τό «Οδηγού, Κεφ. ΙΒ'.]

α.) Παίγνιον

'Εστάλη υπό της Αυτοκρατορίας του Βυζαντίου

Table with 3 rows and 5 columns containing Greek letters and symbols for a game.

Να συναρμολογηθούν αι συλλαβαι αιται, ώστε ναποτελεσθούν τα όνόματα τωσάφων κτιρίων ή καταστημάτων πόλεως.

β.) Αίνιγμα

'Εστάλη υπό του Εύγενους 'Ιαπότου 'Ορο; Βαλκάνειον τό άρσενικόν μου, 'Υγρόν του σώματος τό ουδέτερόν μου,

γ.) Διά τούς Γαλλομαθεύς

'Εστάλη υπό της Χρυσής 'Ακτίως *n - n* - cr**t - pl*s - l* - m*nt**r - m*m* - l*rsq* - *l - d*t - l* - v*r**t*.

Αύσεις του 10ου φύλλου

Table with 2 rows and 3 columns containing numbers and Greek letters for calculations.

ΑΓΓΕΛΙΑ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

'Από τα βιβλία του κ. Γρ. Ξενοπούλου (Φαίδωνος), άπαραίτητα εις κάθε 'Ελληνικήν Βιβλιοθήκην, μένουσ ακόμη ελάχιστα αντίτυπα:

των «Διηγημάτων» (Δευτέρας και Τρίτης Σειράς) της «Μαργαρίτας Ετέρα» (μυθιστορήματος), του «Κακού Δρόμου», του «Δεάτρου» (Πρώτου και Δευτέρου Τόμου), του «Κόκκινου Βράχου» (μυθιστορήματος.) 'Ητοι έπτά βιβλία, έκαστον των οποίων τιμάται δραχ. 3. Και τα έπτά μαζί, δραχ. 20. Πάσα παραγγελία άπ' ευθείας: πρὸς τὸν κ. Γρ. Ξενοπούλου, ὁδὸς Ἐδριπίδου 38, Ἀθῆνας.

ΝΕΟΣ Τιμοκατάλογος Καταργῶν πάντα προηγουμένον

23 ΤΟΜΟΙ 23 ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1894—1916)

3 Τόμοι: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896 έκαστος ἄδει. δρ. 3.—Χρυσὸς. δ. 6.

9 Τόμοι: τῶν ἐτῶν 1897 ἕως 1905 έκαστος ἄδει. δ. 7.—Χρυσὸς. δ. 10.

11 Τόμοι: τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1916 έκαστος ἄδει. δρ. 8.—Χρυσὸς. δ. 11.

Αἰ ἄνω τιμαὶ εἶνε διὰ τοὺς παραλαμβάνοντας τοὺς τόμους ἐκ τοῦ Γραφείου μας. Οἱ παραγγέλλοντες νὰ σταλοῦν ταχυδρομικῶς, πρέπει νὰ προσθέτουν διὰ ταχυδρομικὰ τέλη έκαστον τόμου λεπτὰ 50 διὰ τὸ 'Εσωτερικόν και δρ. 1,50 διὰ τὸ 'Ἐξωτερικόν.

ΠΑΙΔΙΚὸν ΠΝΕΥΜΑ

'Η 'Ελένη και ή Μαρία λέγουσ άναμεταξύ των μουσικά. 'Ο Τάκης θέλει να τα μάθη, διότι είνε πολύ περιέργος. — Δέν θα σου τα πούμε! του λέγουσ. Και έκελος, μη εύρίσκων με τί να τας φοβερίσω! — 'Αν δέν μου τα πήτε, φωνάζει. θα τα πώ όλα της μαμάς!

'Εστάλη υπό του Δευκού 'Αστου * * * — Νίκο, τί έγαινε τό γράμμα που εχ' άφιση έπάνω στο τραπέζι; — Τό έριξα στο Ταχυδρομείο, μαμά. — Μά δέν είδες πως δέν εχς διεύθυνσι; — Τό είδα, αλλά ένθμισα μήπως δέν ήθελες να ιδούν σε ποιόν τό στέλνεις.

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

'Αθήναι, 38, ὁδὸς Ἐδριπίδου τὴν 14ην Φεβρουαρίου 1917.

ΚΑΛΗ σας Σαρακοστή, αγαπητά μου παιδιά. 'Η 'Ιερά Σύνοδος, εξ αιτίας του αποκλεισμού και της έλλειψως των τροφίμων, προπάντων του φωμιτού, κατήγγησε την νηστείαν. Εμπορείτε να τρώγετε, δι, τι θέτε, δηλαδή, δι, τι εύρίσκετε, χωρίς αμαρτίαν. 'Αλλά να προσέχετε θερμά και να παρακαλήτε τόν Θεόν νάκαλλήη γρήγορα την 'Ελλάδα από τα βάσανά της και να μάς άφίση, ή εσπάρσασμεν ένα χαρούμενό κ' εύτυχισμένο Πάσχα. 'Αμην!

Μή λησμονήτε εις τας προσευχάς σας και την μητέρα Διάπλασιν, που εύρίσκεται ή καίμενη εις τσην στενωχορίαν, χωρισμένη από τα δύο τρίτα των παιδιών της και βλέπουσα καθημερινώς τους πόρους της ελαττωμένους... 'Αλλά κατά την αρχαίαν παροιμίαν «Σύν 'Αθηνά και χεῖρα κίνει», προσεύχασθε μέν, εσπαθώνετε δε. Μόνον με τό εσπαθώμα σας θα ζήση ή Διάπλασις, έως να διορθωθούν τα πράγματα και να επανέλθη ή έντυχία. Τό σημερινόν φυλλάδιον δέν έχει «'Αθηναϊκήν

'Επιστολήν». Μήν ανησυχήσετε, ο κ. Φαίδων είνε πολύ καλά εις την ύγειαν του. 'Αλλά συνέση ένα λάθος. 'Ελησμώνησα, δίως διδού, ότι έμενε ή συνέση και τό τέλος του διηγήματος: «Τό τρολλό κουνέλι», και δέν τό ένθυμήθη, παρ' άφου έγειναν όλα σχεδόν αι σελίδες. 'Ετσι, την τελευταίαν στιγμήν, είπα εις τόν κ. Φαίδω, να μη γράψη 'Επιστολήν, διὰ να βίλω εις την γ' σελίδα, την μόνην που έμενε διαθέσιμη, τό «Κουνέλι».

Αἱ Δοξασμένα 'Αθήναι μου γράφουν: «Αἱ έντυπώσεις μου από τή Διάπλασιν είνε σάν εκείνες που έχει κάθε παιδί, όταν ζήρη να διακρίνη τό άληθινά καλό περιοδικό, από τό άλλο που τό έκδίδει όποιος τύχη. Ουαμμάς ιδίως με την αγάπη και την άφοσίωσιν που έχουν οι φίλοι σου, μικροί και μεγάλοι, άγόρια και κορίτσια, και με την καλή καρδιά και τή μητρική σπογγή που τους άπαντάς; έσύ. Πόσα κακά παιδιά θα μετανοήσαν και θα έγιναν καλά μόνο από τόν τρόπο που τα συμβουλεύεις... Για μάς εδω, τους ζήνουσ, που έχομε αποκλεισθή άχι μόνο από περιοδικά ή έφημερίδες, αλλά και από τα προσωπίλεστερα που έχει κανείς στον κόσμο, συ είσαι μια μικρή, αλλά θερμή παρηγοριά.»

«Πιό ώραία ένασυχόλησι από τό Μικρό Μυστικά, — φρονέ ο Νικητής της Αθροισ, — δέν υπάρχει. Τί ώραίότερο από ένα Λεονώμα με 50 ή 100 τετράδια! Και τί δέν περιέχει! Πόσους χαρακτήρας; πόσας ιδέας, πόσας έκφράσεις, πόση ποιητική! Κάθε τετράδιον είνε ή προσωποποίηση του άποστολέου του... 'Αλλά τό ώραίότερο, τό ποιητικότερο, είνε ή πνευματική γνωριμία, με την όποιαν συνδέουν τους φίλους σου τα Μικρά Μυστικά και την όποιαν προστιμώ της προσωπικής γνωριμίας.»

Τα 'όια κ' εδω στα; 'Αθηναι, Γυθειωταίνι. 'Η 'Αποκρηές έπερασαν χωρίς να της καταλάβωμε. Πολύ όλίγοι είχαν άρει; να μασκαρεύονται και να πηγαίνουν σιού; χορού; 'Όσο για τα γυθειώματα, που τα «λιγορεύεις;» μήν τα ρωτάς! Φαντάσου γαλατομπούρεκο από μαύρο άλευρί και ριζόγαλο... χωρίς ρύζι! 'Αλλά ο Θεός άς μάς βοηθήση, καθώς λέεις, «να περάσωμε πίο καλή Σαρακοστή και καλλίτερο Πάσχα.»

Με μεγάλην μου χαράν, Πατρις τών 'Ηρώων, δέλω γράμμα σου ύστερ' από τσσαν καιρόν. 'Από τα κομμάτια, που μου είχες στείλη, δύο-τρία είνε φυλαγμένα, διὰ να δημοσιευθούσ. Βέβαια, 'Ελληνικόν 'Ιδεώδες, πρέπει να προσέχη κανείς τόν Κάθον πολύ και τότε μόνον έννοει ότι είνε μάγος. Και πρώτα-πρώτα τό νόημά του πολλάκις διαφεύγει. 'Εξάφνα, εις την 'Ωδήν που έδημοσίευσα προχθές, υπάρχει και αυτή ή στροφή:

Και τούς ναούς σου θαύμασα, Τών Κελτῶν ἱερά πόλις! Του λόγου ποία, ποία Του πνεύματος λείπει Εἰς σέ 'Αφροδίτη;

Τί λέει; Τών Κελτῶν ή ἱερά πόλις είνε τό Παρίσι, οι δε «ναοί» της, τα Πανεπιστήμια, αι 'Ακαδημία, τα Μουσεία, τα επιστημονικά ιδρύματα κτλ. Παρακάτω όμως; τί θέλει ή 'Αφροδίτη; — Λοιπόν, ή 'Αφροδίτη εδω έτέθη ποιητικώς αντί του χάρος, ώραίοτης. Διότι, όπως ζήρεις, ή 'Αφροδίτη ήτο ή θεά της καλλονής και της χάριτος, και δι' αυτό έμυθολογήτε ως σύζυγος του 'Ηφαίστου, του τεχνίτου, ο όποιος κατασκεύασε την θαιμασίαν ένεινην άσπίδα του 'Αχιλλέως. 'Ο ποιητής; θέλει να πη' «Ποία χάρις του λόγου, ποία χάρις του πνεύματος, λείπει από σε;» Και αυτό έννοείται λαμπρό.

Παγκόσμιον 'Ονειρο, έδωσα τό γράμμα σου στον κ. Φαίδωνα, ο όποιο; σου άπαντα, ότι άλλο ή θεωρία και άλλο ή πράξις. 'Υπάρχουν πολλά παραδείγματα παιχτών και συγγραφέων, που ήσαν κατά θεωρίαν φιλήθονοι ή επαναστάται, άλλ' έζησαν ήσυχα και φρόνιμα. 'Ενας από αυτούς; δέν ήτο και ο ίδιος καίς Χριστόπουλος, βικητικός μόνον κατά φαντασίαν;

'Ωραίας επιστολάς μου έστειλαν αυτήν την εβδομάδα και οι εξής: Χρυσόφωρη 'Ελπίδα, Δευκός Δετός, Τραγοῦδι της Δευτεριάς, 'Ηρώεις 'Ελληνοπούλα και 'Ελληνικόν Στέμμα. — 'Εξέτασα τας παραγγέλιας των και τούς εύχαριστώ διὰ τα καλά των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ.Σ.Σ.

Αυτήν την εβδομάδα έλαβα τα εξής: «'Η γάτα μου». — «'Ακράβο ναυτόπουλο» «Σάϊτσα». — «Αἱ δύο ὁδοί». — «'Πηλες και κεφάλαια». — «Διά μέσου της Διάπλάσεως;». — «Μία μητέρα». — «Τό μήλον της έριδος; κτλ. — «Τό φόρεμα του 'Αρλεκίνου» (δις). — «Τριαντάφυλλο και παιδί». — «'Επερίμενε όδηγίς». — «'Από τα Φαιδρά». — «'Αφού έρπασαν ο; τή γη». — «Τό Τριαντάφυλλο». — Παιδικά Πνεύματα και διάφορα διὰ τούς 'Εδω. Διαγωνισμούς.

Κριτική της προηγουμένης Σελίδος: — «Στόν 'Ιστρο 'Αντώνιο». Μετάφρασις; καλλιστή. Κομφή και ρυθμική, οά να ήταν σε στίχους, και ή γλώσσά της πολύ ποιητική. Έδωε στο Χάωνα, γίνεται καλός. — «'Η παλιά μου σάκκα». Τρυφερό και άληθινό. «'Ολα τα παιδιά θα θυμηθούσ όμοια δικά τους; έπεισδία κ' αίσθήματα. Θα τό ήθελα μόνο συντομότερο και πυκνότερο. — «Φθινοπωρινό». Πολύ εύμορφο. Χρυσωτό όμως; να πώ, ότι στο χειρόγραφο δέν ήταν έτσι. Τό διαβρωσα λίγο, διὰ να δημοσιευθ, γιατί μου άρεσε ή ιδέα. — Τό «'Αλογο». Σχημη συνειδημένη, βάσις παιδαγωγική; σχεδίασμα καλούτσικο, γράψιμο μέτρο. — «Γνώμαι». 'Απαντώ στην τελευταία: 'Υπάρχουν άνθρωποι, που έχουσ καθήκον να διαβάσουν κάθε βιβλίον. Είνε οι κριτικοί. Και αυτοί μάς λέγουσ ποιό άξίζει και ποιό δέν άξίζει. — «Σωκράτους 'Απόφθεγμα» Πολύ καλή ένλογή. — Παιδ. Πνευμα... έπίσης.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ισδδέν ψευδώνυμον εγκρίνεται ή άνασθενται αν δέν συνοδεύεται υπό τού δικαιώματος δρ. 1. Τα ένκριόμενα ή άνασθενόμενα ίσχύουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1917. 'Όσα σύνδεσσονται από Α άνήκουν εις 'Αγόρια, και όσα από κ. εις Κούρια.

Νέα ψ ψδώνυμα: Θεά του 'Ολύμπου κ. (ΚΚ). Κρηθροένιο Ψωμί, α. (ΙΝ). Διηγήσος τών Σύνδρομητών, α. (ΘΤ).

'Ανασθεσεις ψευδωνύμων: 'Υπερήφανο 'Ελληνοπούλο, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ν' ανταλλάξουν: ο Μικρός 'Αγίος (Ο) με Γερμανόπαιδα, Γυθειωταίνι, Θράμβρον του Δικαίου — ο 'Υπερασπιστής της Σπάρτης (Ο) με Λαρεντήν Παρτίδα — ή Χουσανή (Ο) με Γαρδένιαν, 'Εθνηκήν 'Αναγέννησιν, 'Ανθος τών Δειμώνων — ή Χρυσόφωρη 'Ελπίδα (Ο) με 'Ελλάδα του Μέλιντος, 'Εθνηκήν 'Αναγέννησιν, 'Η 'Ελλάς θα ζήση — ο Μεγαλοπρεπής Βόσπορος (Ο) με 'Ιούλιον Κάισρα, 'Υποβρύχιον 'Αμυραν, 'Ενθουσιώδη 'Εδελοντήν, Πρόσοφνα.

Η Διάπλασις άσπάξεται τους φίλους της: Ρωβύρον (δέν γίνεται συγχωσι; τό ίδιον σου ψευδώνυμον είνε Ρωβύρος; του άλλου φίλου μου είνε Ρωβύρος ο Κατακτητής) αυτό κ' εγώ τό ζεύρω, και όλοι οι φίλοι μου! Στενημαχιστάμι (δέν ζεύρω τίποτε για τα πνευματικά, διότι δέν κατέγινον' μπορεί να είνε άλήθεια, — μερικά τουλάχιστον, — μπορεί όμως να είνε και παραμοθια') Δίφνης Στέφανον (έγχομαι στενημαχιστάμι τό ζεύρω) 'Ησρα της Γραβιάς (έσεικα' άχι, ο έχων δύο ψευδώνυμα, μόνον με τό ένα και μόνον από μίαν άπάντησιν ειμπορεί να στέλλη εις κάθε Διαγωνισμόν) 'Αθωνα (εύχαριστώ διὰ τό εσπαθώμα) 'Ανθος τών Δειμώνων (καλά έκαμες κ' έδωσες τήν άρμόζουσαν άπάντησιν) 'Εσοσρόρον (έδωσα τήν εζήγησιν διὰ μακρόν εις την άλληλογραφίαν του 8ου φύλλου) Π. Γ.

Φούφ. (εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας, ἀλλὰ φύλο συνδρομητῶν δὲν δίδεται παρὰ μόνον εἰς τοὺς συνδρομητὰς· ἡ ἀμοιβή σου διὰ τὸ ζεσπῆθωμα θὰ εἶνε ἄλλη.) **Θαλασσοπόρον τῶν Κυκλάδων** (ἔχι, φοιτῶν ἄσπρο δὲν ἔχῃ τρώγην κ' ἐγὼ ἀπὸ τὸ μαῦρο ποῦ μᾶς δίδουν) **Δελὴν Π. Ν.** (κἄμε λοιπὸν γρήγορα νὰ μεγαλώσῃς καὶ νὰ μᾶθῃς γράμματα· ἀφοῦ σὲ περιμένουν στὸ κλῆθι!) **Ἰερμανόπαιδα** (συνεμορβώθη) **Ἰεροσολιστὴν τῆς Σάδουνης** (ἔχω φύλλα ἀγοραστῶν, ἔ. πρὸς 10 λεπτά) **Φιλοπαῖον Ἡπειρώτην** (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ζεσπῆθωμα) **Χρυσανῆν** (διεβίβασθησαν) **Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου**, **Ἡμέραν τῆς Ἐλευθερίας**, **Ἑγγλεῖται** κτλ. κτλ. **Τριανταφυλλῆνο Δαβόλαμι**, **Ἀδοκράτειραν τοῦ Βυζαντίου**, **Χουσανῆν** (ἔστειλα). **Ξανθὴν Ποιγημποπούλαν**, **Ἰωάννην Δ. Νικολαΐδην**, **Διάντωνα Ἀστέρα** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.) **Εἰς ὄσας ἐπιστολάς** ἔλαβα μετὰ τὴν 13ην Φεβρουαρίου, ἠάπαντες αἰ εἰς τὸ προσεχές.

Τὸ πρῶτιστον καθήκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἐγκαιρὸς ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Συνέχεια τοῦ 162ου Διαγωνισμοῦ Δεκεμβρίου-Μαοτίου
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 14 Μαΐου.

144. Δεξιόγραφος
Δύο γράμματα ἐπὴρ
Ὅπως ἦσαν στὴ σειρά,
Καὶ σὲ κάποιον Ἀκρωτήρι
Τὰ ἐκόλλησα μπροστά.
Τώρα βλέπω—τί ἀστείο!
Ἔνα παιδικὸ βιβλίον.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Παναχαΐδος

145. Συλλαβογράφος
Σύμφωνον, συμπλεκτικόν, φωνῆν
Παρατάσσω στὴ γραμμῇ
Κ' εὐθὺς, ἐξακουστῇ, προβάλλει
Πῶς εὐρωπαϊκῇ.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλλήνου

146. Στοιχειογράφος
Ὁ σωτὴρ τοῦ κόσμου εἶμαι
Ὅπως ἔχω ἂν μᾶφισα.
Καὶ εἰς κάθε πλοῦτον κέμαι
Τὰ δύο πρῶτα ἂν ἐξαλλήσῃς.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μαριδας τοῦ Φαλήρου.

147. Μωσαϊκὸν
Ἡ Σερβία, ἡ Βουλγαρία,
Ἡ Γαλλία, ἡ Ἰταλία.
Καὶ μαζὶ τῶν ἡ Ρωσσία,
Ἀπὸ ἑνὸς τῶν δανείζου.
Κι' ἄλλο ἕνα σχηματίζου.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἡρώου τοῦ Σουλίου

148. Ταῦ
+++++ = Μυθικὸς ἦρωας.
***+** = Ποταμὸς τῆς Ἰταλίας.
+ = Κράτος τῆς Εὐρώπης.
+ = Τραγικὴ βασίλειαις.
+ = Ἀρχαία περιφημίας πόλις.
+ = Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα.
+ = Φυτὸν παρύθιον.
Ἡ κάβητος νῆτος τοῦ Ἰονίου.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ξανθῆς Ποιγημποπούλας

149—153. Μαγικὸν Γράμμα
Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνός γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνός ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν, ἔνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τῶσαι λέξεις:
Ζώνη, δύο, λόχος, Πάδος, ἀναιρῶ.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σικλαβαμῆνης Ἑλληνοπούλας

154. Κρυπτογραφικόν
123456789627 = Μέγας ἀνὴρ τῆς νεωτέρας
29847 = Τραφῆ. [Ἑλλ. Ἱστορίας.
32967646 = Εὐρωπ. πρωτεύουσα.
4947 = Ὑψωμα γῆς.
567147 = Σκευὸς οἰκιακόν.
678947 = Ἀρχαῖον ὄνομα μεγάλου
76847 = Δημητριακόν. [ποταμοῦ.
82927 = Πόλις ἰταλική.
94547 = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑπερ Πατριδός

155. Ἀκροστιχίς ἐξ ἀντιθέτων
Τὰρχικὰ τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέξεων ἀποτελοῦν νῆσον τοῦ Αἰγαίου.
Ὀλίγος, ἴδιος, κοθαρός, διχόνοια, πνεῦμα.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δάσφην Στεφάνου

156. Φωνηεντόλιπον
Σν - θν - κ - χρ - κν
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γῆς τῆς Ἑλλάδος
157. Γρίφος
Ὡ Μίδα! ρίς οὗ παιδ' ΕΥΤ
Ἐστάλη ὑπὸ τὸ Αἰματωμένον Εἶφος

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευμ., Ἀσκ. τῶν φύλλον 48, 49 καὶ 50.

619. Κανέριον (Κανζ, Ριον).—620. Πῆξις πυξίς.
621. Π Ρ Ν Ο Σ Ν
 Η Ρ Ω Ο Σ Ν
 Σ Τ Η Ρ Ο Μ Υ Ι Υ
 Α Ν Ο Δ Ο Κ Ο Σ Ι
 Σ Ο Ν Σ Α
622. Ἀήλος - δόλος - δούλος.—623. Σάμος.
624. ΦΑΝΟΣ 625. ΠΕΡΣΕΥΣ (Πῆξις,
ΑΔΥΣ ἔρχομαι, Ρυπαρός, Σκότος,
ΝΥΝ ἔσχατος, Ὑγρόν, Συμπα-
ΟΣ θῆς).—626. Οὐ δύναται τις
Σ εὐσεῖ κυρίως δουλεύειν.—627
Ἡ ὑπομονὴ μεγίστη ἀρετῆ. (ι - ι ὑπὸ μὲν ι -
μεγ' εἰς τια - ρ' - ἔτη.)

628. Ἀμαλία (ἄμα, Ἀσία).—629. Κρόνος -
ἄνοι.—630. Ἄδης - δάση.—631. Ὁ ἄρτος, ἡ
Ἄστα.
632. ΞΕΝΟΦΩΝ 633. ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ
ΕΛΛΙΩΝ [Ὀλγα, Ὑρία, λῆρα, γά-
ΝΑΙΑΣ λα, ἀργά, Ρίγα, Ἰου-
ΟΙΑΣ λια).—634. ΔΕΥΚΟΣΙΑ
ΦΩΣ (ΔΕΥκωμα, ΚΩπιάς, ΣΙ-
ΩΝ κάγον, Ἀθηναί).—635. Ἡ
Ν καλὴ μέρα ἀπὸ τὸ πρῶτ
φάνηται.—636. Μῆδεις ἀρωμιώτερος εἰσίοτω.
(μὲ δις - ἄγε - ο μετρί - τος εἰς ἦτο.)

637. Ἡράκλειτος (Ἡρα, Κλειτας).—638.
Χιλιὰς - Γιάς.—639. Ἄργος - ἀργός - ἀ-
γρός.—640. Ἡ ἔλαια, τὸ ἔλαιον.
641. ΑΡΚΑΔΙΑ 642. Μῆδὲν ἄγαν (Ἡ
Ω Σ Τ ἀνάγκωσις κατὰ στίχους
Σ Τ Α ἐκ τῶν κάτω, δεξιῶθεν
Σ Υ Α κατ'ἀριστεροῦθεν ἐναλλάξ.)
Ι Π Ι —643. ΕΡΑΤΩ-ΦΩΛΟΣ
ΠΑΝΑΜΑΣ (Ἐφεσος, ΡΟδόπη, ΑΛ-
κιτιάδης, ΤΟσον, ὨΣ-
Α τια).—644. Μαλέαν δὲ
Ι κάμψας, ἐπειῶθου τῶν ὀλ-
Α καδε.—645. Ἀμύνεσθαι
περὶ πάτρης (ἀμύν εἰς θε - περὶ πα τρις.)

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Διαπλά-
σεως τοῦ 1916, κόκκινα
μὲ χρυσοῦ γράμματα, δι' ὄσους θέλουν νὰ
χρυσοδοῦσιν τὰ φυλλάδια τῶν εἰς τόμον,
εἶνε ἤδη **ΕΤΟΙΜΑ** καὶ πολοῦνται εἰς τὸ
Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ καὶ τα-
χυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀν-
τίτιμον, δραχμῶς 2.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,
Βιβλία τετραπλά, μορφωτικὰ καὶ ἠθικὰ, ἐκ-
δοθέντα ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν.

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰ-
κόνας) δρ. 6. Χρυσῶδ. δρ. 8.
Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς,
δρ. 0,60.
Τὸ ὄμμα τοῦ Φθόνου, (20 εἰκό-
νες) δρ. 3,50. Χρυσῶδ. δρ. 5.
Δεύκωμα Μικρῶν Μυστικῶν,
Ἐκαστον τετραδίον δρ. 0,15
Δέση 7 τετραδίων δρ. 1,—
Δέση 15 τετραδίων δρ. 2,—
Δέση 25 τετραδίων δρ. 3,—
Ἡ Μοῦσα τῶν Παιδῶν (ποιήματα)
δρ. 1,50. Χρυσῶδ. δρ. 2,50.
Ἡ Νίνα (20 εἰκόνας) δρ. 3,50.
Χρυσῶδ. δρ. 5.
Παιδικὸι Διάλογοι (Κουρτίδου).
Σειρὰ Α' δρ. 1,20. Σειρὰ Β' δρ. 1,20.
Παιδικὸν Θέατρον (Ξενοπούλου)
δρ. 2. Χρυσῶδες δρ. 3,50.
Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομῆδια) Ἐκα-
στον δρ. 0,50. Χρυσῶδες τὰ 3 ὄμοι,
δρ. 2,50.
Πρὸς ὃ Νικίον (24 εἰκόνας) δρ.
3,50. Χρυσῶδ. δρ. 5.
Ὁ Πνευσιώλης (24 εἰκόνας) δρ.
3,50. Χρυσῶδ. δρ. 5.
Ἰσὺ Πατριδός (35 εἰκόνας) δρ.
3,50. Χρυσῶδ. δρ. 5.
Ὁ Φῶτης. Ἐμπετρον Διήγημα ὑπὸ
Χρ. Σμαρταΐδου, δρ. 0,60.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ
ΤῶΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλάδιον
ἐληφθῆσαν ἀπὸ 8—14 Φεβρουαρίου

ΑΘΗΝΩΝ: Ν. Κ. Λαγκαδάς, Β. Ι. Κόλιας, Γ. Κ. Χατζιδάκης, Χρ. Α. Εὐαγγελίδης, Μ. Κ. Πε-
φάνης, Μ. Ο. Πλέσσας, Ἀγγ. Α. Βραχιάτης,
Κεκορημένος Θεσσαρός, Ἰωάννα Θ. Μάγδα,
Βλ. Γ. Βαλασοπούλου, Μαργαρίτα τοῦ Ἀγοῦ,
Γ. Ν. Μητσόπουλος, Π. Γ. Φουφας, Οὐρανία
Σταυρακοῦ, Ἀντιγόνη Λυκοῦρη, Ἄννα Κα-
λαμῆνη, Θ. Γ. Γιαννουλάκουλος, Γ. Ε. Ὀλο-
σεν, Γερμανόπουλος, Ερ. Χάριτων, Κ. Α. Κρονη-
γᾶς, Ἰωάν. Α. Πελεκάνος, Α. Γ. Βλαστός, Ἄδης,
Μαρίνα Μ. Βαλέρη, Ἰερὸς Ἀγών, Κ. Μ. Εὐφ-
γγελίδης, Ἄρ. Α. Εὐαγγελίδης, Λέλα Δ. Καζε-
μάνη, Σπ. Π. Νικολαΐδης, Ν. Παπαμανώλης.

ΑΤΑΛΑΝΤΗΣ: Α. Ζαμπέτας.
ΓΑΡΓΑΛΙΑΝΩΝ: Ἰω. Ν. Ντασιάνης,
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Α. Ν. Πατακουράκης.
ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Γ. Γροσῆς, Σπ. Κουλετῆρας
ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Γ. Κουτσαλιάνης.
ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Ὀλυμπία Γεωργιάδου
ΝΕΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ: Ἰω. Α. Καλαμάτας,
ΟΔΗΣΣΟΥ: Ἡρώς τῶν Βαλκανίων,
ΠΑΤΡΩΝ: Ἰσμήνη Ι. Χαρολάμπη, Μαρίνα Χ.
Τριάντη, Παῦλος Χ. Τριάντη, Ἐλῆ Χ. Τρι-
άντη, Μάρω Γ. Μπουμπά, Γυνδιατάνα, Ἀσλῆς Π.
Νικολάουλος,
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Β. Σαρρῆς, Δ. Κ. Μανιάτης, Γρ. Ι.
Ἀρμυραντῆς, Ἐλένη Ι. Ἀρμυραντῆ, Στ. Α. Σι-
μοῦτας, Μαρία Σ. Παούρη, Δ. Α. Παστούλης, Ἰω.
Χ. Σταυροδάνης, Σ. Β. Βαλασομίδης, Εδστ. Νεστα-
ρίδης, Στέλλα Κ. Λαγουδάκη (δὲς), Θ. Πετρά-
νης, Στ. Α. Κατοράκης, Μ. Γ. Καμηλάε.
ΠΥΡΓΟΥ: Κ. Στανιόπουλος.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ε. Ν. Χρυσόφης, Ε. Π. Ζαφειρ-
ου, Κούλα Χ. Φαγγινῆ, Π. Γ. Μπερῆς.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὄνόματα ἐτέθησαν εἰς
τὴν Κληροῖδα καὶ ἐληφθῆσαν οἱ ἑξῆς τρεῖς
ΜΙΧΑΗΛ Κ. ΠΕΦΑΝΗΣ ἐν Ἀθήναις, **ΜΑΡΩ Γ.**
ΜΠΟΥΜΠΑ ἐν Πάτραις, καὶ **ΚΟΥΛΑ Χ. ΦΡΑΓ-**
ΓΙΑ ἐν Χαλκίδι, οἱ ὅσοι ἐνεγράφησαν διὰ
τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς Μαριδος.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ
Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Ἐσωτερικὸν	Ἐξωτερικὸν	ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879	Διὰ τῶν Πρακτικῶν Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15.
Ἐτησίαν δρ. 8.—	Ἐτησίαν φρ. 10.—		Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
Ἐξήμενος 4,50	Ἐξήμενος 5,50		τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25
Τριμήνος 2,50	Τριμήνος 3,—	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
		ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	Ὄδὸς Εὐριπίδου δρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.		Περίοδος Β'—Τόμος 24ος	Ἐν Ἀθήναις, 25 Φεβρουαρίου 1917
			Ἔτος 39ον.—Ἀριθ. 13

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ
(Μυθιστόρημα ὑπὸ ἸΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

Ἀναγκάσθηκε ὅμως νὰ κκομπήσῃ ἐπάνω στὸ ναυτιή (*), γιὰτι ἀλλοιωτικὰ θὰ ἔπερτε.

— Καλά! καλά! ἐξώναζε ὁ Πέγκροφ. Τὸ φορεῖο τοῦ κυρίου μηχανικοῦ.

Ἐρεραν τὸ φορεῖο, τὸ σκέπασαν μὲ πυκνὸ στρώμα φύλλων καὶ χόρτων, ἐξέπλωσαν ἐπάνω τὸν Κύρο Σμιθ καὶ τὸ σήκωσαν, ἀπὸ τῆς μιά μεριά ὁ Πέγκροφ κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη ὁ Νάβ.

Ἐἶχαν νὰ κάμουν ἐκτὼ μίλλια ἄλλ' ἐπειδὴ δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ τρέχουν καὶ θαναγκάζοντο ἴσως νὰ σταματοῦν συχνά, ἐλογάριαζαν ἐπὶ τὰ τοὺς ἐχρεαζόντο ἔξῃ ὥρες τουλάχιστο, γιὰ νὰ ἐφθασοῦν στὰ Καμίνια.

Ὁ ἀνεμος ἦταν ἀκόμη δυνατός, εὐτυχῶς ὅμως ἡ βροχὴ εἶχε σταθῆ. Ἄν καὶ ἐξαπλωμένος, ὁ μηχανικὸς παρατηροῦσε τὴν ἀκτὴν, προπάντων ἀπὸ τὸ ἀντίθετο τῆς θαλάσσης μέρος. Δὲν μιλοῦσε καθόλου, προσπαθῶν νὰ ποτιπώσῃ στὸ νοῦ του τὸ σγῆδι ἐκείνης τῆς ἀγνωστῆς χώρας. Ἄλλ' ὕστερα ἀπὸ δύο ὥρων δρόμο, κουράσθηκε κι' ὁ ὕπνος τὸν πῆρε στὸ φορεῖο. (**)

Στῆς πεντέμισυ ἐφθασαν στὴ γωνία τοῦ γρανιτίνου τοίχου καὶ, σὲ λίγο, μπροστὰ στὰ Καμίνια.

Ἐσταμάτησαν ὅλοι καὶ τὸ φορεῖο τοποθετήθηκε ἐπάνω

στὴν ἄμμο. Ὁ Κύρος Σμιθ ἐκοιμάτο ἀκόμη βαθεῖα.

Ὁ Πέγκροφ τότε, μὲ μεγάλη του ἐκπληξὴ παρατήρησε, ὅτι ἡ φοβερὴ χθεσινὴ θύελλα εἶχε μεταβάλῃ τὴν ὄψιν ὅλου ἐκείνου τοῦ μέρους. Ἐἶχαν γίνῃ ἀρκετὰ σκουδαῖα κρημνίσματα. Ἐβλεπεσ ἐδῶ κ' ἐδῶ μεγάλα κομμάτια βράχου, πεσμένα χάρω, κ' ἕνα πυκνὸ τάπητα ἀπὸ θαλασσινὰ χόρτα, βούρλα καὶ φύκια, νὰ σκεπάσουν ὅλη τὴν ἀκρογια-

λιά. Ἦταν φανερό, ὅτι ἡ θάλασσα, περνώντας ἐπάνω ἀπὸ τὸ νητάκι, εἶχε φθάσῃ ὡς τὴ βάση τοῦ γρανιτίνου τοίχου, Μπροστὰ εἰς τὴν εἴσοδο τῶν Καμινῶν. τὸ ἐδάφος ἐφαίνετο σπαραγμένο ἀπὸ τὴ λυσασμένη ἐπιδρόμῃ τῶν κυμάτων. Μ' ἕνα κακὸ προαισθήμα, ὁ Πέγκροφ ὤρμησε στὸν διάδρομο. Κι' ἀμέσως σχεδὸν ἐξαναγγῆκε καὶ στάθηκε ἀκίνητος, κοιτάζων τοὺς συντρόφους του...

Ἡ φωτιὰ εἶχε σβύσῃ! Ἡ βρεγμένη σάκκη δὲν ἦταν πιά παραλάσπη. Τὸ καμένο πανί, ποῦ θὰ ἐχορητίμευε γιὰ ὕσκα, εἶχε γίνῃ ἀφαντο. Ἡ θάλασσα εἶχε εἰσχωρήσῃ ὡς μέσα στὰ Καμίνια κ' εἶχε ἀναστατώη καὶ καταστρέψῃ τὰ πάντα!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.
Ὁ Κύρος Σμιθ νὰ εἶνε καλά!—
Τὰ περάματα τοῦ Πέγκροφ.
—Τὸ τοῖριμο τῶν ἔθλων.—
Νῆσος ἡ ἦπειρος;—Τὰ σχέδια τοῦ μηχανικοῦ.—Σὲ ποῦ σήμειο τοῦ Ἐιορητικοῦ Ὀμιανοῦ;—Μέσα στὸ δάσος.—Ἐνας εὐόλιανος κωπός.

Μὲ λίγα λόγια, ὁ Γεδεῶν Σπίλεττ, ὁ Χάρμπερτ καὶ ὁ Νάβ ἐμαθῆσαν τὰ συμβαίνοντα. Ἄλλὰ τὸ ἐπεῖσοδιον αὐτό, ποῦ μποροῦσε, κατὰ τὴν ἰδέαν τοῦ ναυτιή, νὰ ἔχη πολὺ σοβαρὰ ἀποτελέσματα, ἐπροξένης διαφερετικῇ ἐντύπωσιν σὲ καθέν' ἀπὸ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Νάβ ἐξαρνα, ὄλος χαρὰ γιὰ τὴν ἀνεύρεσιν τοῦ κυρίου του, δὲν ἔδωσε καμμιά προσοχὴ στὰ λόγια τοῦ Πέγκροφ. Ὁ Χάρμπερτ πάλι τὰ ἐπρόσεξε, ἀλλὰ δὲν συμπερίσθηκε ὄλους τοὺς φόβους τοῦ ναυτιή. Κι' ὁ ρεπόρτερ ἀπλοῦστατα ἀποκρίθηκε:

— Μοῦ εἶνε ἀδιάρρο!

— Μὰ σᾶς ξαναλέω, ὅτι δὲν ἔχομε πιά φωτιὰ.

*Ὁ Πέγκροφ ἐδοκίμασε νὰ νύψῃ φωτιὰ... (Σελ. 102, στ. 8')